

Když zabili Lennona, měli jsme všechny ostatní rockový hvězdy rovnou postřílet. Prostě je postavit ke zdi, nastoupit si do autobusu Partridge Family, pomalu popojíždět kolem a odstřelovat je jednoho po druhém.

Elvise měli zastřelit už v padesátém sedmém. Zblízka do temene ráží 44. Jednoduše mu vystřelit mozek z hlavy. Připlížit se k němu zezadu, když dlabal mísu maštěnejch brambor, a PRÁSK! Proč? Já vám řeknu proč: abychom si ho pamatovali hezkýho. Cožpak by nebylo mnohem lepší pamatovat si ho s tím vysokým hustým černým účesem, štíhlýho, ve zlatém obleku? To se ví, že jo. Protože jak si ho pamatujete? Však víte. Našli ho na záchodě se staženejma kalhotama. Obrovská chlupatá, tlustá, zpocená prdel krále rock'n'rollu vystavená na odiv celému světu. A v míse za nim poslední svědectví jeho královský přítomnosti. Odporný. Jak ho asi našli? Jeden z asistentů ho objevil a povídá: „A hele, Elvis je mrtvej. Radši honem spláchnu záchod.“ (*Spláchne.*) „Ježíšmarjá já jsem vůl. Měl jsem si to schovat! Na tom se dalo královsky vydělat! Krucinál fagot!“ Podle toho se dalo poznat, že je některej z Elvisovejch asistentů doopravdy nasranej: když neřek „Krucinál“, ale „Krucinál fagot“.

Proto jsem rád, že Ježíš zemřel v pravej čas. Kdyby se dožil čtyřiceti, skončil by jako Elvis. Na to vemte jed. Měl tu svou družinu – dvanáct chlápků odhodlanejch udělat cokoliv, co si zamanul. V té době už byl pěkně slavnej. Kdyby se dožil čtyřiceti, chodil by po Jeruzalémě s pivním pupkem a hartusil by: „Kčertu, jsem syn Boží, dejte mi hamburger s hranolkama.“ „Ale Pane, máš už dost přes váhu...“ „Di do prdele. Proměním tě v malomocnýho. Okamžitě mi dej hamburger s hranolkama. A kde je Máří Magdalena? Jsem nákej nadrženej.“

Tak za tohle přijdu do pekla. A vy se mnou. Nemyslete si, že se z toho vykroutíte a že budete volat: „Pane Ježíši, my jsme se tomu fóru nesmáli! Neposílej nás tam!“ Nic takovýho. „Vlezte do toho autobusu s Learym a Scorsesem. Jede se rovnou do pekla. A pozdravujte tam Andyho Gibba.“ Ha ha, s tím jste nepočítali, co? Takový peklo jste nečekali: Andy Gibb tam zpívá „Shadow dancing“ až do skonání věků. „Panebože, to nééé.“ K tomu ti navlíknou kalhoty do zvonu s oranžovejma puntíkama. A Hitler má klíče od skladu s kokainem.

Ježíš byl správnej chlapík. Musel mít neuvěřitelnou trpělivost. Teprv někdy ve dvaceti se dověděl, že je synem Božím, a přitom měl už jako teenager všechny ty neskutečný schopnosti. A nikdy jich nezneužil. Ani jedinkrát. Ne jako já nebo vy. Jen nekecejte. Kdybych já měl v sedmnácti všechnu tu moc, chodil bych pozpátku nahej po vodě s třiceticentimetrovou erekcí, přímo kolem pláže, kde piknikuje Svaz katolickejch dívek, a volal bych na ně: „Hej, holky! Koukněte se na tohle! A víno grátis pro všechny!“

Ježíš nesl svůj kříž celý kilometry a lidi mu přitom plivali do tváře. Nakonec ho svlíkli a přibili hřebíkama na kříž. Vbodli mu kopí do boku. To je teda něco. Já jsem hotovej, když

táhnu nákup z obchodu. (*U konce s dechem*): „Do prdele, měl jsem si to zaplatit i s donáškou!“

Určitě musí mít radost z našich Velikonoc. Visí přibitej na kusu dřeva v poušti, z rukou i nohou mu crčí krev a dává život za naše hříchy. Za tři dny vstane z mrtvých a odpustí nám. A jak to oslavujem? Cpeme se čokoládovejma vajíčkama. Bezvadný. (*Visí na kříži*) „Malovaný vajíčka? Jo, to je paráda. Hlavně nezapomeňte na zajíčka. Taky by to chtělo cukrovou vatu a marcipán. Jasně. Proč se nerozšoupnout. Poříd'te si sváteční šaty, schovejte někam čokoládový vajíčka a pak je zas hledejte. Jaká to pocta! Cože, já? Žádný strachy, já jsem v pohodě. Bejt člověkem má báječný výhody, například ty šokový stavy po půlhodinový agónii. Dali byste mi napít? Jasně, ocet bude nejlepší. Prostě namočte hadr do octa a nappěte mi ho do huby.“

Na velikonočních přáníčkách byste u dětí s Ježíšem moc nepochodili. Hlavně aby tam byly pomlázky, králíci, kraslice nebo koloušci. Dokud jste dítětem, žijete v krásném světě. Dokud vám není deset. Do takovejch osmi, devíti, desíti. Pak vám rodiče řeknou pravdu. Jak rána mezi oči, co? Celý léta idylka – a pak zčista jasna: „Jen tak mimochodem, Santa Claus a zajíček neexistujou. Vodník? Blbost. A trpaslíci nejsou ani zbla srandovní. Jasný? Život je celkem dobrej do jednadvaceti, pak přijdou daňový přiznání, splátky studentskejch půjček, nemoci a smrt. Anebo umřeš ještě dřív, než začnou nemoci. Chápeš? A teď si běž hrát ven. Dej bacha, ať tě nepřejede auto. Musíš žít aspoň tak dlouho, aby ses cítil provinile kvůli všem těm drahejm dárkům, co ti kupujem.“

Kdyby se Ježíš vrátil, musel by udělat turné. Rockovou šňůru. Dát dohromady kapelu: The Apostels. Natočit videoklipy a dostat je do hlavního vysílacího času na MTV, aby dál šířil svou dobrou zprávu. Musel by si dát záležet, aby to byla *hodně* dobrá šou. Promotéri si dneska stěžujou, že lístky stojej majlant a málokterá kapela naše zhejčkaný publikum uspokojí. Musel by se fakt vytáhnout. (*Zhulenej hlas*) „Viděl jsem Ježíše a Apoštoláky. Vynikající. Hrál přes tři hodiny. Všechny nás nakrmil – chlebem, rybama, vínem. Kurevsky dobrý. A přídavek? Neskutečný. Vzkřísil z hrobu Jimiho Hendrixe, Buddyho Hollyho, Janis, Lennona – all stars jam session. Třicetiminutová verze ‘Stairway to Heaven’. Málem jsem se udělal. Síla.“

Reagana by válka v Perském zálivu uchvátila. Byla dokonalá. Bush se ji pokusil odůvodnit starejma argumentama – „Jdeme do války kvůli lidským právům a útlaku,“ – ale každému bylo jasný, že šlo o ropu. Kdyby byly hlavním exportním artiklem Kuvajtu bílý bavlněný

ponožky, tolik by nás to asi nevzrušovalo, anebo jo? „Musíme ksakru dostat zpátky ty ponožky. Blíží se léto. Za chvíli začne tenisová sezóna!“

Válka už pomalu končila, a většina Američanů ani pořádně nevěděla, kde ten Kuvajt vlastně leží. Tak to už v naší zemi chodí. Nejdřív přijde rozkaz k útoku. Nasadíme helmy za milión dolarů, naskáčem do letadel za miliardu dolarů, a pak se ptáme: „Kuvajt? Kde to hergot je?“ „Někde poblíž Izraele. Prostě tam chvíli lítejte kolem a vyhod'te něco do vzduchu.“

Samozřejmě, že jsme museli bránit Kuvajt! Protože má ropu. A my si zasloužíme nejvíc ropy, protože jezdíme největšíma autama. Fakt už mi leze krkem, jak nám ostatní země (a dokonce pár našich vlastních senátorů) neustále radí, že máme jezdit menšíma autama. Vždyť se do nich nevejdem! Jsme příliš obézní z toho, jak celej den žerem cheeseburgery, pijem pivo a koukáme na televizi. Já se velkého auta nevzdám. Právě tohle na naší zemi miluju: že máme svobodu slova a že je všechno veliký.

„Hele ten auták. Největší auto, jaký existuje.“

„Nojo. Jenže je hrozně ošklivý.“

„No a co? Čum na ty jeho rozměry!“

„Koukni, jak velkej mám penis. Visí mi až ke kotníkům.“

„Jo, ale uděláš se za pět vteřin.“

„No a co? Koukni, jak je velikej!“

„Hele ta budova! Sto sedmdesát pět pater až do oblak.“

„Nojo... ale kdyby došlo k nějakému neštěstí...“

„Páni, to by byla *obrovská* tragédie – mrtvoly by byly *všude*!“

Máme rádi všechno, co je veliký. Čím větší, tím lepší. Vynalezli jsme salátový bary. Nemohly vzniknout nikde jinde než v Americe: za 2,99 dolaru všechno, co sníte. Triumf kvantity nad kvalitou. (*S očima navrch hlavy:*) „Dám si salát a olivy, feferonky a cibulky – a hele, to je skvělý: maj tady ty malý červený bobulky. Honem, honem, nalož tam víc salátu, pak ještě okurky – tenhle tácek na to určitě nebude stačit. Miláčku, skoč pro auto. Nacouvej sem a budem to nakládat rovnou do kufru. Juj!“

„Pane jo, vy ale sníte salátu!“

„Sklapni! Co seš zač, Kanad'an nebo co? Zaplatil jsem tři doláče! Když budu chtít, můžu to mít všechno! Beru *všechn* salát!“

Však taky na týhle myšlence byl původně založenej raketoplán.

„Koukni na ten raketoplán. To je panečku něco!“

„K čemu je dobrej?“

„No... vyletí nahoru. A pak... hmmm... přiletí zas dolu.“

„A to je všechno?“

„Nojo, ale podívej, jak je velikej! Koukni, jak má velkej skladovej prostor. Dokážeš si představit, kolik se tam vejde salátu?“

Nejspíš budeme muset zásadně přehodnotit naše americký postoje. Kvůli nim jsme v tak velkejch ekonomickéjch problémech. Po druhý světový válce jsme napochodovali do Japonska: „Hejbněte zadkem. Odteďka budete demokratický a kapitalistický jako my, nebo vás zase vybombardujem.“

„A co máme dělat?“

„No... budete zkrátka usilovně pracovat, ale fakt usilovně, a nakonec se vám to vyplatí. Používejte mozek. Makejte. A teď hybaj do práce.“

Kdo mohl tušit, že to vezmou vážně? Teď jim patří půl Ameriky. My jsme celou dobu žrali, prděli a koukali na americkéj fotbal. Oni mezi tím vyvinuli pokročilou technologii a skupovali nemovitosti. (*Hlasatel:*) „Amerika! Tento program vám přináší – Japonsko. Výrobce všeho, co si neumíte vyrobit sami, protože jste moc tlustí a líní.“

Nejvíc mě baví, když čas od času vypuknou protijaponský nálady. Nějakej japonskej průmyslník prohodí poznámku o líných americkéjch dělnících, anebo dojde v Detroitu k propouštění, protože se chryslery neprodávaj tak dobře jako toyoty, a večer ve zprávách už vidíte partu dělníků z automobilky v Michiganu, jak mlátěj perlíkem do nissana. BENG! „Tumáš, Japončíku!“ BENG! „Čuráci!“ BENG! „Polibte nám naši americkou prdel!“ A na tom perlíku je malinkejma písmenkama napsáno: Made in Japan.

Zlatý sedmdesátý léta. Každěj souložil se vším, co se hejbal. Anebo se to ani hejbat nemuselo. Sex a drogy, zase sex, zase drogy, injekce do zadku a další drogy, další injekce do zadku a ještě víc drog a ještě víc sexu, k tomu nějakej rock’n’roll, než člověk úplně vytuhnul, a pak se vzbudíš a zjistíš, že Reagan je prezidentem. „Cože? Hej, vstávejte všichni! Honem! Reagan je prezidentem! Zavolejte do Střediska Betty Fordový. Proč nám nikdo nic neřek? Nechali nás ládovat se všema těma drogama a mít nevázaněj sex, abysme zapomněli volit. Nachytali nás na švestkách!“

V sedmdesátech letech jsme sjížděli cokoliv. Pár drog jsme dokonce sami vynalezli. Ano, tak zoufale jsme se chtěli zfetovat. Pamatujete na plyn z aerosolu? Schválně! Aha, pár lidí se směje, kdežto všichni ostatní se dožadujou vysvětlení. V sedmdesátech letech si jeden klučina dal tu práci, zapřemejšlel a přišel na úplně nověj způsob, jak se zfetovat. Tohohle kluka měli zařadit do kosmickýho programu! Jednoho dne vzal v supermarketu z regálu

šlehačku ve spreji a zjistil, že když nahoře zmáčkneš ten čudlík, unikne nějdřív trochu plynu, a pak teprv vyleze šlehačka. Když ten plyn vdechneš, na pět sekund jseš zfetovanej. Neměli jsme sice MTV, ale měli jsme supermarkety. Chodili jsme tam každý den, a pokud jim došla šlehačka ve spreji, šňupali jsme strouhanku. Bylo nám to putna. *Museli* jsme se zfetovat. Potřebovali jsme se dostat z té depky, že máme kalhoty do zvonu.

Těch drog bylo šíleně. Ani trochu nám nedocházelo, co pácháme. Nevěděli jsme, která bije – vždyť jsme byli úplně zhulení. Lidi jako já udělali z Grateful Dead nejbohatší kapelu v historii. Než jsme šli na jejich koncert, dali jsme si LSD, muchomůrky, vykouřili trochu trávy, dali si koks a vychlastali pár flašek. Myslím, že už si ani nenosili nástroje. „Hele, prostě dělej, jako že hraješ, voni to nepoznaj.“ (*Nepřítomnej pohled do dálky*): „Ty vole, Jerry hraje na neviditelnou kytaru! A koukni, jak velký má zvony. Ty brďo.“ V sedmdesátech letech se hodnotila kvalita koncertů podle toho, jak ses zlil a zfetoval.

„Jaký byli Aerosmith?“

„Ty vole, naprosto neskutečný! Vypil jsem lahev kořalky a basu piv, poblil jsem se a úplně vytuhnul. Z celýho koncertu nevím nic. Bylo to skvělý. Musím si koupit jejich živák.“

„Byli jsme na Zeppelínech. Já, Hlavoun, Fitzy, Sully a Gronk. Cestou jsme se zastavili na jedno a Fitzy povídá, že má LSD. Dali jsme si LSD a Sully pak říká, že má koks, a tak jsme si šňupli koks. Bylo to náký rychlý. Fakt kurevsky rychlý. A Gronk prej, že má speed. Sjeli jsme ho taky. Ten ale nebyl vůbec rychlejší. Akorát nám z něj ztuhly dásně. Vůbec jsem necejtíl hubu. Dásně, zuby, jazyk, rty – nic jsem necejtíl. A tak Hlavoun říká Gronkovi: ‘Ty vole, to není speed, to je koks. Vzáli tě pěkně na hůl.’ A Gronk na to: ‘Thagathathum.’ Měl úplně ztuhlou držku z toho speedu, co byl asi koks, a byl celej nabuzenej z toho koksu, co byl nejspíš speed, zkrátka byl úplně hotovej a my všichni jakbysmet, načež Hlavoun povídá, že má ďábelsky dobrou trávu, a tak jsme si nacpali Hlavounovu fajfku – vyrobil si ji z ledvinovýho kamene svýho fotra, kterej vloni umřel, takže kouř ti jde do plic vlastně přímo z fotrova čuráka, byla to síla, hochu, představ si, potáhneš si, koukáš na tu fajfku a říkáš si ‘Do prdele, to muselo bolet.’ Abych to zkrátil, přejeli jsme plnou čáru a naprali to rovnou do kamiónu. Sully je mrtvá, Gronk je ochrnutej od nosu až dolu, Hlavoun přišel vo ruce a Fitzy vylít z auta a už jsme ho nenašli. Bylo to supr, vole. Příští měsíc na ně jdem znova. Jimmy Page je z prdele dobřej. Robert Plant je božskej.“

(*Ještě zhulenější hlas:*) „Hochu, viděl jsem Dylana. Ne teda, že bych ho zrovna viděl – těsně před koncertem jsem si dal muchomůrky s meťasem a hulil jsem haš. Viděl jsem velký růžový ještěrky, modrý anděly, Abrahama Lincolna, Rudolfa Hesse a měďu Béd'u, ale zněli

jako Dylan, takže to musel bejt Dylanův koncert... Nebo že by nebyl? To je jedno, byla to fakt jízda. Lincoln hrál neuvěřitelně.“

Pamatuju si, že jsem jednou přiběhnul z bejzbolu a zhltnul pět koláčků z pánve na sporáku, protože jsem hrozně spěchal na koncert Roxy Music. Dal jsem si rychlou sprchu, kvapně se oblíkal a muj spolubydlící – jmenoval se Robert Will a říkalo se mu Sjet'ák (už to nás mělo varovat) – říká: „Tys sněd ty koláčky?“ a já na to, že jo, a on prej: „Do prdele, bylo v nich nejmíň kilo mýho nejlepšího hašiše,“ a já, že je to v pohodě, a představte si: na koncertě sedím vedle Lee Harveye Oswalda a na pódiu hrajou Roxy Music, jenže já slyším jenom tlukot svýho srdce, fakt hlasítej, z hudby neslyším nic, akorát srdce mi bije DY-DUM DY-DUM DY-DUM DY-DUM a Oswald se ke mně obrátí a povídá: „Nechtěl bys to ztlumit?“ Vždycky jsem věděl, že je to kokot, ale aby si ještě vyskakoval? A tak nechám svý srdce bít tak hlasitě, jak se mu zlíbí, DY-DUM DY-DUM, Oswald začíná bejt fakt nasranej a mně je to srdečně jedno, protože ať už ho zastřelil, nebo ne, je částečně zodpovědněj za smrt JFK, a kromě toho jsem si vždycky myslel, že je spíš na heavy metal, tak co sakra pohledává na Roxy Music, a najednou vidím, jak se k nám uličkou blíží Sjet'ák a s ním Ruby, nese čtyři piva a já vykřiknu: „To je na mě moc!“ a běžím do předsálí, chytnu tam policajta a říkám: „Musíte mi pomoci, mám infarkt,“ a on povídá „Žádněj infarkt nemáš,“ a já na to: „Jó? Tak poslouchejte,“ rozepnu si košili a úplně jasně a hlasitě je slyšet DY-DUM DY-DUM a on si prostě odejde, tak skočím do drožky a jedu dom, vlezu do postele a bojím se usnout, aby mi neexplodovalo srdce, a tak radši pustím televizi, jenže jediný, co dávaj, je *Oklahoma*, ten strašlivej muzikál, takže celý hodiny ležím, potím se, poslouchám, jak mi tluče srdce, DY-DUM DY-DUM, a do toho „Óóóóókla-hóóóómááá, kde vííítr ševéélííí,“ DY-DUM DY-DUM...

Muži si nechali ujet vlak. Většinu výdobytků revoluce v kosmetický chirurgii využívaj ženy. Ale bacha, pánové, dnešek je prvním dnem zbytku vašeho života! Povím vám krátkou historku. Asi před sedmi měsíci jsem jednoho rána čet noviny. Pokud máte stejnej zvyk jako já, čtete asi nejdřív ze všeho titulní stranu, abyste zjistili, jaký zrovna řáděj nemoci, jestli už maj novej lék nebo jestli už zjistili příčinu, jestli zejtra nevyletíme do povětří... a pak rychle na sport. Ke sportu se obvykle prolistovávám stránku po stránce, aby mi neuteklo, kde se dá dostat zdarma video, nebo abych nepropás drobný noticky o fakt srandovních úmrtích. A tak onoho rána před sedmi měsíci dolistuju na šestnáctou stranu *New York Times* a cosi upoutá

mou pozornost – zahlídnou to koutkem oka, vrátím se a padne mi zrak na titulek: „Nehoda v továrně: useknutý penis.“ Na straně 16. Každý chlap na zeměkouli si teď myslí to samý: „Na straně 16???” Kdyby to otiskla *Chlapská fronta dnes*, muselo by to být na straně jedna! A u toho přes půl stránky velká fotka dotyčného chlápka se zkoprnělým a vystrašeným výrazem: „UHHHH!“

No nic, začnu teda čist článek. Je krátký, sotva pár odstavců. V prvním odstavci stojí: „*AP, v tom a tom městě ve státu New York*. Továrnímu dělníkovi v tomto městě byl včera při práci u pásu useknut penis.“ Pozor, hned tady se zastavme. Na něco se vás chci zeptat, pánové. Pamatujete si na své životní pouti – od dětství přes základní školu, gympl, vysokou školu a dál – pamatujete si, že by se kdokoliv – táta, poradce pro volbu povolání, nejlepší kámoš, policajt – že by se kdokoliv někdy zmínil o povolání, při kterém musíte mít vyndanej penis? Samozřejmě kromě účinkování v pornofilmech. Jistěže ne. Takový povolání neexistuje. Zbejvaj tudíž dvě možnosti. Buď si ten chlap honil péro, což je vysoce nepravděpodobný. Druhá možnost: dělal totéž, co s oblibou dělá plno dalších chlapů, když se tlachá – je to oblíbená chlapská zábava – vyndal pyj z kalhot a chlubil se: „Hej, kucí, koukněte, jakýho mám. Cha cha! Koukněte se na mýho...“ ŠMIK a je v čudu. To teda musel být okamžik. V jednu chvíli drží v ruce své mužství a v druhou chvíli – ŠMIK – jeho mužství odjíždí po pásu. Ty bláho. V jednu chvíli Superman, v příští vteřině Kapitán Eunuch.

No dobře. Druhej odstavec začíná: „Po sedmihodinové operaci v Rochesterově všeobecné nemocnici byl vyroben nový penis a postiženému byl úspěšně připevněn.“ Tak počkat. Moment. Byl vyroben nový penis? A z čeho? Ze starejch penisů? Uřezávaj penisy zemřelejm chlápku a schovávej je? Používaj svalovou hmotu? Používaj pryž, anebo snad plastelínu? Byl vyroben nový penis. Ano, všichni víme, jakých pokroků dosáhla chirurgie. Slyšeli jsme o lidech s uříznutou nohou, rukou nebo prstem. Přijede záchranka, naložej zraněnýho, uříznutej úd strčej do pixly s ledem a honem do nemocnice, aby mu ho přišili. Tentokrát asi ostatní dělníci postávali rozpačitě kolem: „Tohle teda sbírat nebudu. Za žádnou cenu se toho nedotknu.“ Když dorazili zřízenci záchranný služby, taky se jim do toho nechtělo: „Nechme to být. Vyrobitíme vám novýho. Jedem.“

Byl vyroben nový penis. Tak proto dali tu zprávu na stranu 16. Nechtěj, aby se to muži dověděli. Jen pomyslete na toho ubožáka. Má useknutej penis. Vezou ho do nemocnice. Nejdřív se jim podaří zastavit krvácení. Dělník sedí v ambulantní ošetrovně a kouká si do rozkroku: „Panebože. To mi rovnou můžete udělat kozy a vagínu.“ Přichází doktor. „Kamaráde, mám pro vás dvě zprávy, dobrou a špatnou. Špatná zpráva: máte useknutý penis. Dobrá zpráva: vyrobíme vám nový. Potřebujeme vědět akorát jednu věc: jak jste ho měl

dlouhého?“ „Éééé... no... víte... byl obrovskéj, pane doktore. Musel mít nejmíň čtyřicet centimetrů. Proto ho taky nesebrali: nemohli ho unýst.“ Tak z toho důvodu to dali na stranu šestnáct. Nechtějí, aby se to mezi chlapama rozkřiklo. Před každou nemocnicí by stály fronty chlapů: „Potřebuju doktora. Mám useknutej penis. Měl asi padesát centů.“

Dnešních rockovejch hvězd už mám plný zuby. Nejvíc mi jde na nervy, jak posledních deset let propagujou zdravěj životní styl. Bruce Springsteen, Madonna, dokonce i Mick Jagger. Všichni choděj do posilovny, cvičej a běhají. Jagger jogguje denně přes dvacet kiláků. Já měl svý rockový hvězdy rád takový, jaký byly dřív. Kost a kůže. Oddělaný z drog a chlastu. Zmučený svým dělnickým původem a beznadějněma pokusama vyrovnat se s předčasnou slávou. Vpichy v předloktí a strupy na krku. Zkažený zuby. Špatný spaní. Sžíravá touha po dalším vzestupu. Jediný ranní cvičení, který u svejch rockovejch hvězd toleruju, je, když si vypláchnou z krku zvratky z minulý noci. (*Kucká a vytahuje něco z krku.*) „A hele, to je přece pizza.“ (*Strká ji zpátky do pusy.*) „Noné, napodruhý je ještě chutnější.“

Madonnu jsem v souvislosti s rockem ani neměl zmiňovat. Nebo třeba Cher. To už je docela jinej žánr. Rocková (pomlčka) popová (pomlčka) filmová hvězda (pomlčka) diskotéková královna (pomlčka) kupte si nový aerobizátory ze starejch riffů s novejšma textama. Cher má na trhu svůj parfém, videokazetu s aerobikem a knihu o dietě. Viděl jsem v televizi, jak propaguje Equal – nový sladidlo bez cukru. Doslova tam prohlásila: „Většině lidí dělá větší starost, čím naplní nádrž svého auta, než čím naplní své tělo.“ Díky Cher. Ale mě vynech – nikdy si necpu do nádrže silikonový kozy. A taky jsem nikdy nekouřil péro Sonnymu Bonovi. Aspoň od Gregga Allmana ses něco mohla naučit.

Vloni jsem se šel podívat na koncert Jerryho Lee Lewise. Neuvěřitelný. Je mu přes šedesát a hrál bez přestávky dvě a půl hodiny. K tomu byl dvacetkrát ženatý. V úterý se ožení a ve čtvrtek najdou jeho manželku mrtvou v bazénu. Přijdou policajti: „Co se stalo, Jerry?“ (*Krčení ramen*): „Ani nevím. Asi se utopila.“ Co kdyby sis, Jerry, vzal příště nějakou holku dost starou na to, aby uměla plavat? Aha, v tom je asi ten problém! S Billem Wymanem jste už všechny třináctky vystřídali.

Bill Wyman odchází z Rolling Stones. Je nešťastnej. Kolik to hodilo? Milióny dolarů. Stovky miliónů dolarů. Čet jsem jeho knihu, kde píše, že spal s pěti tisíci ženama. Bille, mám pro tebe novinku. Odejdeš z kapely a je po všem. Myslel sis, že si dobře zašukáš proto, že jseš tak hezkej? Nebo že máš na jevišti tak dynamickej projev? Tos uhád. Vždycky na tebe zbyly

holky, který se nedostaly k Mickovi nebo Keithovi. Nebo k Ronovi nebo Charliemu. Nebo aspoň k Brianu Jonesovi. (*Zklamaná dívka*) „Víš určitě, že je mrtvej? Do prdele. A nešlo by ho vykopat? Vypadá to, že zas budu muset spát s tím basákem.“

Máš to spočítaný, Bille. Jako basák u Rolling Stones by si zašukal i Leonid Brežněv. Nebo Richard Nixon. Dokonce i Quasimodo. Prober se, hochu.

Doufal jsem, že hladinu rocku rozčeří aspoň rap. Že dá rocku pořádný kopanec do zadku. Autentický zážitky z ulice. Zaschlá krev na dlažbě. Niggers With Attitude se dostali na vrchol hitparád. Po nich Run DMC. Jenže pak PRÁSK. Zjevil se Vanilla Ice. Vyrobili ho. Podobná story jako s Elvisem. Musí v tom mít prsty bejvalej Elvisův manažer Tom Parker. Seděl asi ve svém apartmá v Las Vegas a vykřikoval: „Sežeňte mi pohledného bílýho jinocha, kterej bude zpívat tuhle negerskou hudbu, a nažeňte tam bílý kočičky, ať před nim natřásaj kozičky a prdelky.“

Vanilla Ice. Kdybych byl černým rapperem z ghetta, vylez bych na střechu, vzal bych si s sebou bednu munice a odprásknul bych každého v bílejch teniskách a červenějch teplácích. „Tak tady jseš!“ BLAM. „Tos nebyl ty? Aha, támhle jseš.“ BLAM.

Tak je to vždycky se všim. Teď spolkl i rap a vyplivl ho do hlavního proudu. Dneska maj rapovej rytmus i reklamy na McDonald's. Každěj rapuje. Komici. Ranní znělky v rádiu. Pillsbury Doughboy v televizní reklamě. Sotva pustíte televizi, ozve se: „Baba-dum---dy-da-dum---baba-dum---tu-ty-dum.“ Rapuje už i muj pes: „Huf-ha-huf---huf-ha-huf.“ Ve druhým pokoji škrábe kočka drápkama o nábytek: „Ru-ra-Rrrou-rrrou-ra-rrrou.“ Já sakra nechci, aby muj pes rapoval! Jsem si jistej, že je to apokalyptický znamení. „Miláčku, startuj auto. Pes rapuje.“

Nedávno jsem narazil v časopise na rozhovor s Keithem Richardsem. To mě zaujalo – Keith má totiž hrozně rád – ale čím dýl čtu, tím větší úžas se mě zmocňuje. Keith v tom interview říká, že by mládež neměla brát drogy. Ale Keithi, my *nemůžem* brát žádný drogy, protože nám je všechny spotřeboval! Žádný nezbyly! Musíme počkat, až umřeš, a budem šňupat tvuj popel.

Zrovna Keith Richards k nám bude sestupovat z hory s protidrogovým kázáním! Keith Richards, kterej má soukromý zásoby krevních konzerv a heroinu. Tak to ne. Lidi Keitha obdivujou. „Jen si představ. Posledních pětatřicet let bral tvrdý drogy a chlatal, a přitom na posledním turné Stounů vypadal docela dobře.“ „Docela dobře“ je u Keitha relativní pojem. Takovýhle „*vypadá docela dobře*“ říkáme o příteli, kterej byl šest měsíců na chemoterapii a poprvé začal přijímat návštěvy. Považovali jste ho za mrtvýho, a on zatím jenom zhubnul o šedesát kilo a na hlavě mu zbyly dva vlasy. „No... myslim, že vypadá docela dobře... když to

vezmete kolem a kolem...“ Dobře si prohlídněte fotku Keithovy tváře. Proměnil se v kus
vepřovice. Stal se z něj obří kufr. Na hlavě má držátko – za něj ho vždycky vezmou a přenášej
po pódiu. (*Zvedaj Keitha.*) „Budeš stát tady, Keithi. Ne, radši tady... Ne, ne, tady...“ V těch
hlubokejch brázdách v jeho obličeji bydlí tisíce malínek lidských. Celý města. (*Mávaj a
volaj*) „Sláva! Dostanem se na koncert zadarmo!“

V šedesátech a sedmdesátech letech nám rockeři říkali, ať berem drogy, a teď se cítěj
provinile. Nejdřív prej: „Berte drogy. Noste kalhoty do zvonu. Jako my! Zírejte na obaly
elpíček, je tam ukrytý poselství!“ Teď nás chtěj přesvědčit, ať toho necháme, protože sami
přestali. Nepotřebuju jejich rady. Já už toho nechal. Nechal jsem všeho.